

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Gretchen Grosser: Wät häd mie dät spiet

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Gretchen Grosser

Wät häd mie dät spiet

Fräindai-Äiwend waas dät. Dät geen al bienaist ap njuugen Uure tou, as apmoal gans uungewoont bie uus dät Telefon pingelde. „Dät is foar Die“, meende min Gregor. „Dät kon nit weese“, kwaan iek, „uum düsse Tied wol neemens moor wät fon mie. Dät kon iek al ant Pingeljen heere, Gregor, dät dät bloot foar Die is Somäd stuid min Mon ap un noom dän Heerer fonne Goabel. „Schatz dät is daach foar Die, wäl dran is, weet iek nit, dän Noome hääbe iek nit fersteen.“

Nu noom iek dän Heerer un wunnerde mie, dät ant uur Eende Albert Rüsenschmidt uut Sarstedt siet. Iek waas baff, as hie kwaan, dät hie mie ienleede wüül foar dän uur Dai mee ätter Ofenerfeld tou kuumen. Iek wüül aal man tou ouwimmelje, man hie meende, jo wüülen daach so jädden, dät wier Seeltersk tou heeren weese schuul. Iek heere ja nit mee tou dän Skriewerkring, die sik deer smoals träfft. Oaber, Albert böadelde fääre und beboalde mie so, dät iek toutälde, määd Hanna meetoufiehren.

Uungewoont ädder moaste iek uur Dai apstounde. Bie Hanna hääbe iek noch mee Tee droanken un Buutje ieten, un dann geen dät ap Oldenburg an. In dät Kunze-Huus waas dät gans froai, dät häd mie goud gefaalen, un dät Fröistuk häd mie oarich goud smoaked. Oaber deerätter wude dät stjunkloangwielich. Anne trietich Skriewer un Skriewersken unnerheelden sik uurenloang uur bestimnde Sachtexen. Jo plukteden uuremäite loange Texte uutnunner un beetten deer soloange ap häärume. Iek moate toulääsd dän Albert nit moor baalen heere. Hie kon ja niks deerfoar, dät sien Platt so oarich lud, oaber mie geen dät bie littjen ap n'Gäist. Twisketruch hääbe iek dät Rätsel uut dän Dieserl lööst. Immer noch nit wude fon Seeltersk wät kweeden oder uk bloot, dät nu een Seelterfräisin in ju Runde siet. Dät moakede mie dul un ful. Wät schuul iel wäl äigentlik hier? Die Sakkerloter fon Rüsenschmidt häd mie dän ganse Dai stään. Wät hiede iek aal in ju ganse Tied moakje kuud.

Wät häd mie dät spiet, dät iek nit noa kweeden hääbe. Do hääbe iek mie foarnuumen, nu is dät een foar alle Moal dän. Mie kon neemens moor limpje.

Iek waas so bliede, as dät ap fieuw Uure tougeen un wie uus apriskeden, wier ätter Huus tou fiehren. Anne Doore betonkede Albert sik noch gans kuut bie mie, dät iek uk keemen waas. Do hääbe iek him oaber mien Meenung fertäld. Hie wude gans ferlain un meende, dät hie nu neen Tied moor hiede, hie moaste do uur Gaste ferouscheede.

Unnerwains int Auto hääbe iek min Ferträit so gjucht Luft moaked. Iek kwaad tou Hanna: „Dät hiede bloot noch faild, dät iek foar dän ferläddengeene Dai uk noch wät betoalje moast hiede. Dan waas ju Mäite ful weesen. Ieten, Drinken dän ganse Dai fräi un Foahrkosten wäide uk noch ärsät, dät rakt dät daach uurs naagends.“ „Noa, noa, Gretchen, foar dät Ieten moasten wie tjoon Euro deelläase“, liet Hanna mie wiete. „Dät fraut mie, dät iek deer nit bääte keemen bän un mie neemens dät ounuumen häd“, oantwoudede iek hier.

Mon, o Mon, nu bän iek en Zechpreller. Dät is mie oaber uk glielik. Wät bän iek bliede, dät iek mien Knippe nit eepen moaked hääbe. Uurs hiede iek mie ja noch moor ärgert as nu.

Gretchen Grosser

Räntnere hääbe dät altied glieke drok

Wät kon me sik toumäts uk aal wät tousoamendweele. Bie mie kumt dät wäil deerfon, dät iek mie altied toufuul foarnieme, wät iek so deeges aal noch dwoo wol. Kumt mie oaber dan uunferwoars wät deertwiske, dan kuume iek deermäd inne Rudulten un oarbaidje mie fääst.

Knu waas dät so. Iek hiede tou uusen kweeden: „Mäiden rakt dät moal Truchnunner-Ieten, of jou dät gefaalt of nit. Sun Ieten kon iek dan ädder genouch kloor hääbe. Fluks ätter't Middai-Ieten gunge iek ättern Friseur. Iek mout nödich wier Krull in mien Hiere hääbe.“ Dän uur Dai waas iek so tiedich kloor. Uum twelich hieden wie in uus Köakene al wier scheene Laie, un iek hiede losgunge kuud. Min Mon liet mie oaber wiete: „Lenchen fangt eerst uum hoolich twoo wier oun, deeruum konnen wie noch wäil een ganse Uure Siesta moakje.“ „Du hääst gjucht,